

Catarre en catharsis

"Estoy muy malo", verzucht de man van Annemarie Verhallen. Maar zij denkt stiekem en ietwat wanhopig: ik wil Santiago halen! Op miraculeuze wijze komt het toch nog goed. Een bijzonder relaas over een slimme Spaanse dokter en een noodgedwongen wederopstanding.

Peter is ziek. Geen twijfel mogelijk. Zojuist fietste hij nog fluitend richting Santiago de Compostela en nu ligt hij voor pampus op een bankje. Drie rusteloze nachten. Er zit geen verbetering in Peters' toestand en ik begin mij zorgen te maken. We begeven ons naar het 'Centro de Salud' voor professionele ondersteuning. Wat eraan scheelt, wil de zuster bij de ingang weten. "Estoy muy malo" (ziek), zegt Peter. Dat lijkt op zo'n plek een overbodige mededeling, maar is het niet. We zitten in Nájera, een pleisterplaats aan de Camino de Santiago en achter ons aan komt een keur aan medepelgrims binnenstropelen. Zij mogen naar de voetenoplap-zuster en wij naar de vrolijke jonge dokter. Hij luistert naar Peters longen, en naar zijn verhaal: spierpijn, hoesten, koorts. Peter heeft catarre, zegt hij en hij moet rusten. "Vergeet uw doel!", roept hij met veel gevoel voor drama. 'Catarre' ken ik niet. Een blik op het internet; het is het Spaanse equivalent voor een Hollands virusje. En inderdaad, twee koorts-

nachten verder begint Peter wat op te knappen. Inmiddels zitten we lelijk boven schema en de Spaanse Camino is niet geschikt voor herstellende fietsers. Te heet, te koud, hoge bergen, storm op de kop. Goede raad is duur.

'De weg is het doel...' Bullshit! Ik heb niet voor niets alles en iedereen zes weken aan de kant geschoven in Nederland. Ik wil Santiago halen, op de fiets! We nemen een crisisbeslissing. Peter en zijn Santos (fiets) gaan met de bus naar Burgos en ik fiets vandaag alleen. Het is koud, regent, ik heb storm tegen én er zijn hoge bergen, maar het deert mij niet. Mijn lijf stond op ontploffen van de vijf dagen gedwongen rust en ik trap de wind juichend aan flarden. Peter en fiets in de bus gaan ook prima, dus de volgende dag willen we het nog eens zo proberen. Helaas! Door het verschrikkelijke weer van de vorige dag zit de bus opeens vol met pelgrims (nou ja zeg!). En erger, het ruim ligt vol met rugzakken met schelpen. Ik zie nog wel een gaatje voor de Santos, maar mijn smeekbeden

in gebroken Spaans kunnen de zwarte ziel van de chauffeur niet bereiken. De bus vertrekt zonder Peter. De trein dan? Tien minuten later starren we verbijsterd in een onafzienbare greppel. Vorig jaar lagen hier nog rails, weten we uit eigen observatie. Dit moet een teken van boven zijn. Samen klimmen we even later heel langzaam Burgos uit, voor een probleemloze halve etappe richting Castro Jeriz. Zeven dagen na deze wonderbaarlijke wederopstanding fietsen we Santiago binnen.

Achteraf beseft ik, dat de dokter wel begreep wat het probleem was. In mei 2009 was Mexicaanse griep officieel nog iets engs. Hij kon kiezen tussen een hoop gedoe met geïsoleerde verpleging, een enorme berg administratie en zijn hele centrum laten ontsmetten of ons zo snel mogelijk met geruststellende woorden de deur uitwerken. We hoefden niet eens te betalen, zodat we geen officiële sporen hebben achtergelaten. Chapeau! O nee, Sombrero! voor de vrolijke jonge dokter. 🍷